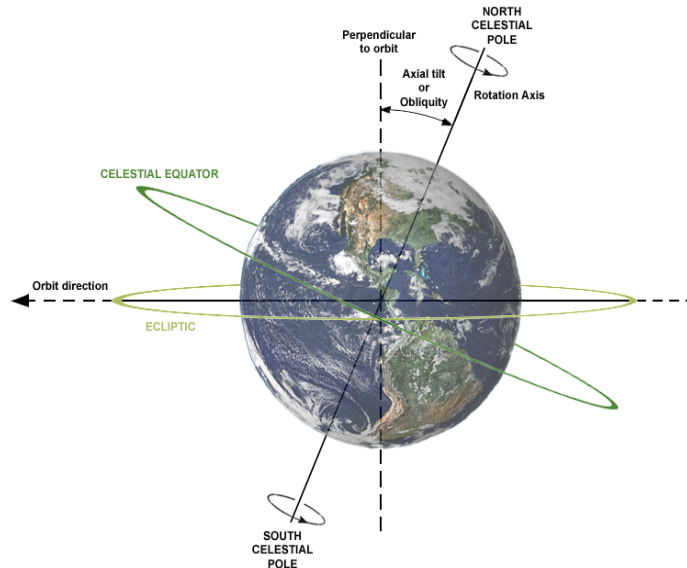

ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΟΧΙΑΚΗ ΠΡΟΓΝΩΣΗ ΚΑΙΡΟΥ (ΦΘΝΠΩΡΟ 2010) ΜΕ ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΑΣΤΡΟΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΑΣ

Το παρόν άρθρο αποτελεί μια πειραματική έρευνα, η οποία βασίζεται στην *αστρομετεωρολογία*, ενός κλάδου ο οποίος ασχολείται με τη σχέση μεταξύ μακρόκοσμου και μικρόκοσμου (σχέση Σύμπαντος-Γης). Ως γνωστόν, η αστρολογία ξεκίνησε σα μια καθαρά εμπειρική παρατήρηση, υποθέτω πως μας βρίσκει όλους σύμφωνους. Λέγοντας εμπειρική, εννοούμε ότι στο απώτατο παρελθόν ο άνθρωπος προσπαθούσε να δώσει απαντήσεις σε πρακτικής φύσεως προβλήματα της ζωής του και να βάλει σε τάξη την αβέβαιη και εν πολλοίς επικίνδυνη πορεία του σε τούτο τον κόσμο. Το ότι στράφηκε στον έναστρο ουρανό δεν ήταν τυχαίο: το δέος που αισθανόταν μπροστά στην απεραντοσύνη του τον έκανε γρήγορα να θεοποιήσει τις κινήσεις συγκεκριμένων «φωτεινών στιγμάτων» που κάθε τόσο άλλαζαν θέση. Αυτή η θεοποίηση ωστόσο δεν ήταν αβάσιμη, αφού ήλθε ύστερα από τη συλλογή και καταγραφή των κινήσεων των πλανητών παρατηρούσε ότι αντιστοιχούσαν σε κάποια γεγονότα πάνω στη Γη. Ας σημειωθεί ότι αυτοί οι περιπλανώμενοι αστέρες (πλανήτες) πήραν τις ονομασίες τους από τις αντίστοιχες θεότητες της εποχής τους και δε συνέβη το αντίθετο, όπως πολλοί πιστεύουν. Με άλλα λόγια, ο πλανήτης Άρης δε βαπτίστηκε *τυχαία*, αλλά το όνομά του οφείλεται στο ότι συγκεκριμένες κινήσεις και θέσεις του πλανήτη συνέπιπταν με ένταση, συγκρούσεις ή πολέμους. Ήταν λοιπόν φυσικό να ονομαστεί ο εν λόγω πλανήτης Άρης, ως η ουράνια αντιστοιχία του θεού του πολέμου. Κατά παρόμοιο τρόπο, ο πλανήτης Αφροδίτη συνέπιπτε με περιόδους γαλήνης, ειρήνης και ευφορίας, οπότε ήταν φυσικό να πάρει το όνομά της από την ομώνυμη θεότητα της ομορφιάς και αρμονίας. Η συλλογή και καταγραφή αυτών των ουρανίων φαινομένων δημιούργησε στην πορεία του χρόνου ιερατεία, τα οποία αποτελούσαν τους θεματοφύλακες της συλλεχθείσας γνώσης. Η σύγχρονη διάκριση μεταξύ αστρολογίας και αστρονομίας δεν υπήρχε στην αρχαιότητα: είχαν το ίδιο ακριβώς νόημα. Το ρήγμα ανάμεσά τους επήλθε πολύ αργότερα, όπου το πρώτο σκέλος, δηλαδή της παρατήρησης και καταγραφής των κινήσεων των ουρανίων σωμάτων ονομάστηκε *αστρονομία*, ενώ το δεύτερο, δηλαδή η αντιστοιχία τους επί των κοσμικών εξελίξεων ονομάστηκε *αστρολογία*.

Ως γνωστόν, το ηλιακό έτος υποδιαιρείται σε 4 περιόδους που ορίζουν τις 4 γνωστές μας εποχές. Όλοι έχουμε ακούσει τον όρο “αστρονομική εποχή”: είναι οι εποχές που ορίζονται από τις τροπές του Ήλιου, οι οποίες με τη σειρά τους προκύπτουν από την κλίση της Γης σε σχέση με το επίπεδό της προς τον Ήλιο. Αυτή η κλίση (της τάξεως των 23 μοιρών και 27 λεπτών) είναι κυρίως υπεύθυνη για τη δημιουργία των 4 εποχών στον πλανήτη μας, επειδή σε κάθε χρονική περίοδο αλλάζει η ένταση της πρόσπτωσης των ηλιακών ακτίνων στην επιφάνειά του (σχ. 1).

σχ. 1: η κλίση του γήινου άξονα ανέρχεται στις 23ο27'

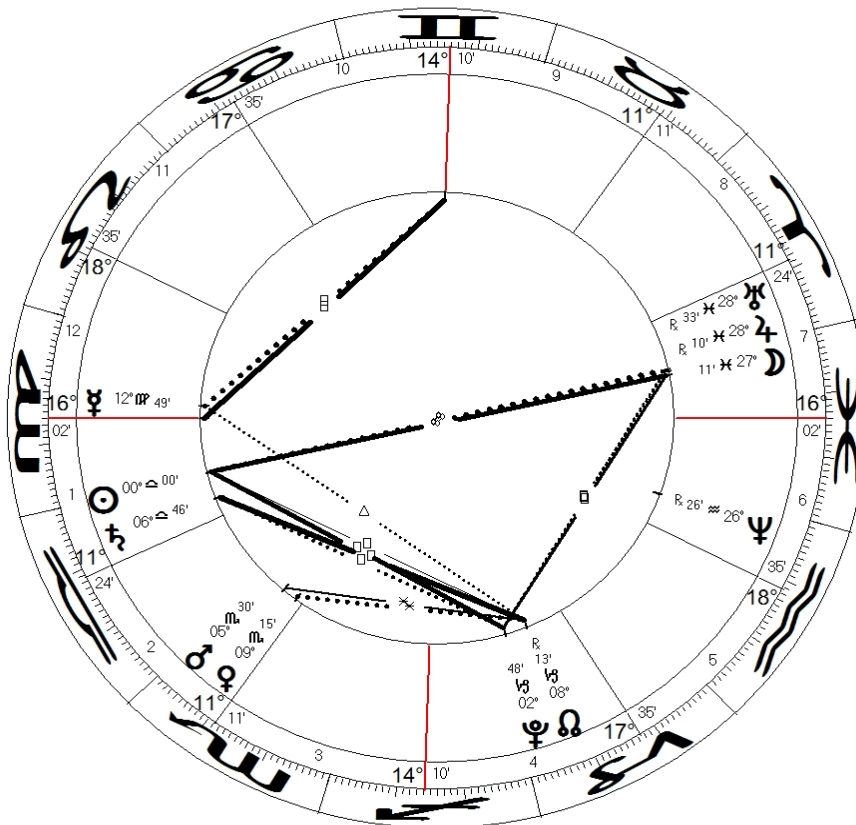
(εικόνα από την wikipedia, ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια)

Οι 4 εποχές του έτους ορίζονται από την αέναη αυτή κίνηση της Γης περί τον Ήλιο. Η πρώτη εποχή, η Άνοιξη έχει ως σημείο αναφοράς την εαρινή ισημερία η οποία λαμβάνει χώρα μεταξύ 20ης και 21ης Μαρτίου. Είναι η ημέρα του έτους, κατά την οποία οι ηλιακές ακτίνες πέφτουν κάθετες πάνω στο γήινο

ισημερινό (00ο00'Β/Ν) και η διάρκεια του ημερονυκτίου είναι ακριβώς 12ω00'. Από την εαρινή ισημερία και μετά, η διάρκεια των ημερών κερδίζει έδαφος έναντι των νυκτών. Μιλάμε για την αστρονομική Άνοιξη (πάντα για το βόρειο ημισφαίριο). 90 ημέρες αργότερα, στις 21 Ιουνίου, ο Ήλιος φθάνει στη βορειότερη δυνατή του απόκλιση, στις 23ο27' βόρειο γεωγραφικό πλάτος (θερινό ηλιοστάσιο) και οι ακτίνες του πέφτουν κάθετες πάνω στον τροπικό του Καρκίνου. Είναι η ημέρα με τη μεγαλύτερη διάρκεια ημέρας του έτους και εγκαινιάζεται επισήμως το θέρος. 91 με 92 ημέρες αργότερα, στις 23 Σεπτεμβρίου, ο Ήλιος φθάνει πάλι πάνω στον ισημερινό (00ο00'Β/Ν) και η διάρκεια του ημερονυκτίου είναι πάλι ακριβώς 12ω00'. Από τη φθινοπωρινή ισημερία και μετά, η διάρκεια των νυκτών κερδίζει έδαφος έναντι των ημερών. 90 ημέρες αργότερα, στις 22 Δεκεμβρίου, ο Ήλιος φθάνει στη νοτιότερη δυνατή απόκλιση, στις 23ο27' νότιο γεωγραφικό πλάτος (χειμερινό ηλιοστάσιο) και οι ακτίνες του πέφτουν κάθετες πάνω στον τροπικό του Αιγόκερω.

Αυτή είναι η ετήσια πορεία του Ηλίου από την οπτική γωνία της Γης και πρόκειται για μια αέναη κίνηση. Οι ημερομηνίες των ισημεριών και ηλιοστασίων μπορεί να μεταπίπτουν από έτος σε έτος κατά μια ημέρα (πίσω ή μπρος) λόγω της παρεμβολής του δίσεκτου έτους.

Όλοι οι αρχαίοι πολιτισμοί έδιναν πολύ μεγάλη σημασία σ' αυτές τις ημερομηνίες-καμπές μέσα στο έτος και αυτό αποδεικνύεται από το κτίσιμο των ιερών τους που είχαν συγκεκριμένους προσανατολισμούς σε σχέση με τους 4 ορίζοντες της Γης (Stonehenge, Μ. Βρετανία, Πυραμίδες Αιγύπτου, αρχαία Ελληνικά Ιερά, κ.ο.κ). Το παρόν άρθρο έχει σκοπό να επαναφέρει στο προσκήνιο αυτές τις 4 σημαίνουσες ημερομηνίες του έτους, εξετάζοντάς τες από μια αστρολογική οπτική γωνία. Με τη βοήθεια της σύγχρονης τεχνολογίας, μπορούμε να καταστρώσουμε εύκολα ουράνιους χάρτες των ημερομηνιών αυτών, εφαρμόζοντας απλές αστρολογικές τεχνικές, προσκειμένου να βγάλουμε συμπεράσματα για την υφή, την ποιότητα της εκάστοτε εποχής. Ο παρακάτω ουράνιος χάρτης προκύπτει από την ακριβή χρονική στιγμή κατά την οποία πραγματοποιείται η φθινοπωρινή ισημερία, με γεωγραφικές συντεταγμένες Αθηνών:

Φθινοπωρινή ισημερία: 23/9/2010, 06ω09'02'' (+3ω00' GMT) Αθήνα (37Β58' & 23Α43')

Στο παρόν άρθρο δε θα κουράσουμε τον αναγνώστη με περίπλοκες αστρολογικές γνώσεις, αλλά θα βασιστούμε μόνο σε κάποιες βασικές που αφορούν άμεσα το αντικείμενο με το οποίο ασχολούμαστε: τον καιρό. Στον παραπάνω χάρτη βλέπουμε 12 ακτίνες (σαν τις ακτίνες ενός τροχού) οι οποίες χωρίζουν το χάρτη σε 12 τομείς. Αυτοί οι τομείς είναι γνωστοί στην αστρολογία ως *Οίκοι*. Ο κάθετος άξονας που

βλέπουμε στο χάρτη είναι αυτός που μας ενδιαφέρει πρωτίστως, επειδή παραδοσιακά καλείται ο *Οίκος της Βάσης*, ο *Οίκος του (γεωγραφικού) Τόπου* και προκύπτει από τις γεωγραφικές συντεταγμένες των Αθηνών (μπορεί κανείς να καταστρώσει τέτοιους χάρτες για οποιεσδήποτε συντεταγμένες του πλανήτη. Συνήθως όμως χρησιμοποιούμε εκείνες των πρωτευουσών των κρατών. Αυτό σημαίνει ότι ο χάρτης αλλάζει από τόπο σε τόπο, γιατί κάθε σημείο της Γης “βλέπει” από μια άλλη οπτική γωνία τον ουράνιο θόλο. Αρκεί ωστόσο να αναφέρουμε ότι αυτοί οι χάρτες έχουν ισχύ με απόκλιση περίπου 5 μοιρών γεωγραφικού πλάτους και μήκους. Πρακτικά αυτό σημαίνει ότι ο παραπάνω χάρτης καλύπτει σχεδόν το 80 % του Ελλαδικού χώρου, αλλά και κύρια έμφαση την κεντρική Ελλάδα, όπου και η πρωτεύουσά μας.

Στο χαμηλότερο σημείο του χάρτη (στο Ναδίρ) βλέπουμε το σύμβολο του Τοξότη, το οποίο σημείο περιγράφει τις ενέργειες που “δέχεται” η εν λόγω γεωγραφική περιοχή. Αστρολογικά, η υφή του Τοξότη είναι θερμή (πύρινο ζώδιο). Ο πλανήτης που “εξουσιάζει” τον Τοξότη είναι ο Δίας, σύμβολο γονιμότητας, επέκτασης, διεύρυνσης και διαστολής (πύρινες ιδιότητες επίσης). Στο χάρτη, ο Δίας (ως εξουσιαστής πλανήτη του Τοξότη και συνεπώς του Οίκου του Τόπου) βρίσκεται στους Ιχθείς, ζώδιο ρευστό και υγρό (υδάτινη φύση), το οποίο βλέπουμε στο κέντρο δεξιά του χάρτη (το σύμβολό του μοιάζει με τον αριθμό 4) και περιστοιχίζεται από τη Σελήνη (από κάτω, με το γνώριμο σύμβολό της) και τον πλανήτη Ουρανό (από πάνω και το σύμβολό του μοιάζει με κεραία). Βλέπουμε λοιπόν μια συγκέντρωση σωμάτων στους Ιχθείς, πράγμα που σημαίνει ότι ενισχύει τον υδάτινο παράγοντα.

Επιπλέον, μέσα στον Οίκο του Τόπου, βλέπουμε και έναν άλλον πλανήτη, τον Πλούτωνα (το σύμβολό του μοιάζει με ένα κύπελλο, από τον οποίο κρέμεται ένας σταυρός). Πλούτωνας = Άδης στη μυθολογία μας, ο θεός του Κάτω Κόσμου και συμβολίζει γεγονότα τα οποία είτε θεωρούνται είτε ασυνήθιστα, είτε ακραία. Από τον Πλούτωνα βλέπουμε να φεύγουν γραμμές προς τα αριστερά και προς τα δεξιά και να σχηματίζεται ένα ορθογώνιο (90ο) τρίγωνο, το οποίο αστρολογικά καλείται ταυ-τετράγωνο, ένας ιδιαίτερα στρεσογόνος πλανητικός σχηματισμός, προσθέτοντας ένταση στη συνολική αστρολογική εικόνα που βλέπουμε.

Συμπερασματικά, βλέπουμε κυρίαρχο τον υδάτινο παράγοντα, ακολουθούμενο από τον παράγοντα θερμότητας. Αυτό σημαίνει ότι το φθινόπωρο του 2010 (από 23/9 έως 22/12) θα πρέπει να είναι αρκετά υγρότερο και λίγο θερμότερο του κανονικού. Ως κανονικό ορίζουμε τις μέσες κλιματικές τιμές Αθηνών του αστρονομικού φθινοπώρου, οι οποίες είναι:

Θερμοκρασία	Υετός
3ο δεκαήμερο Σεπτεμβρίου: 22,0 C	6 mm
Οκτώβριος: 18,5 C	42 mm
Νοέμβριος: 14,5 C	62 mm
1ο & 2ο δεκαήμερο Δεκεμβρίου: 12,5 C	35 mm

Συνεπώς: 23/9 έως 22/12 η μέση θερμοκρασία Αθηνών είναι 16,2 C και συνολικός υετός 145 mm. Σύμφωνα λοιπόν με την παραπάνω (πειραματική) έρευνα, αναμένουμε μέση θερμοκρασία φθινοπώρου λίγο μεγαλύτερη από τη μέση τιμή (>16,2 C), π.χ. μια τιμή της τάξεως των 16,5 – 17,0 C και συνολικό υετό αυξημένο τουλάχιστον κατά 25 με 30 % σε σχέση με τη μέση τιμή των 145 mm (π.χ. >175 – 180 mm). Πολλά βεβαίως εξαρτώνται από την τοπικότητα της εκάστοτε περιοχής με τα ιδιαίτερα κλιματικά της χαρακτηριστικά, αλλά η γενική τάση είναι η μέση θερμοκρασία να είναι ελαφρά υψηλότερη του κανονικού (τουλάχιστον +0,5 C) και ο υετός υψηλότερος του κανονικού (+25 – 35 %). Σύμφωνα λοιπόν με την εικόνα του παραπάνω χάρτη, αναμένουμε ένα σχετικά ήπιο και αρκετά υετοφόρο φθινόπωρο στην Αττική, αλλά και στο μεγαλύτερο τμήμα του Ελλαδικού χώρου.

Ο παραπάνω χάρτης μπορεί επίσης να υποδιαιρεθεί σε τρεις υποπεριόδους: 23/9 – 22/10, 23/10 – 23/11 και 24/11 – 22/12 ή και να εξετάσουμε ορισμένες ημερομηνίες κατά τις οποίες παρατηρείται μια ιδιαίτερη έμφαση των παραπάνω παραγόντων, αλλά αυτό βρίσκεται εκτός σκοπιάς της παρούσας μελέτης. Μια ένδειξη αρκετά σοβαρής καιρικής επιδείνωσης (με κάθε επιφύλαξη επί του παρόντος) μπορεί να υπάρξει από 1ης Δεκεμβρίου μέχρι και τη λήξη του αστρονομικού φθινοπώρου (22/12).